

במדיונה

(המשך מעמוד 13)

כראמריקאית: מפקדהמישטרה מקלל את חבריהפרלמנט, והרדיו הממשלתי מסדר את הקללות. ברפובליקתבנגנות מרכזאמריקאית יכול להיות לדבר גם המשך: חבריהפרלמנט נעלם לפתע, וכעבור כמה ימים נמצאת גופתו המרויטשת מושלכת בצד אחד הכבישים. בישראל הדבר השני אינו יכול לקרות. הדבר הראשון קרה השבוע.

„תחתית החברה“: חבריהפרלמנט הוא עבדאליהאב רראושה. בראיון, שפורסם בעיתון כוויית, תי, העלה האשמות חמורות כלפי מישמרהגבול. הוא טען כי הוא עורך „טבח“ בשטחים הכבושים. כווייתו היתה, כנראה, להרג תושבי הכפר נחאלין, שעליו מתח דוח רישמי של צה"ל ביקורת קשה. רראושה גם אמר שמישמרהגבול מורכב מתחתית החברה הישראלית.

התגובה באה מפי משולם עמית, מפקד מישמרהגבול, הכפוף למישרת ישראל. הוא קילל את רראושה, האשים אותו בכגיידה (הדקול קול קול רראושה, והירייה ידי אש"ף), וטען כי רראושה עצמו באמתחתית החברה.

אילו השמיץ המפקד ח"כ יהודי, היתה המדינה מתפוצצת מועם. היועץ המישפטי היה מתערב, מפ"כל המישטרה היה מתנצל, המפקד בעלהפה היה מודה מייד.

מכיוון שרראושה הוא ח"כ ערבי, שנבחר על ידי בוחרים ערביים, שום דבר כזה לא קרה. הדבר נראה טיבעי לגמרי.

חוק ומחוקק. אפשר להתווכח על סיגנונו של רראושה, ועל הבמה שבה השמיע את הדברים, אך הספקות לגבי מישמרהגבול הם עמוקים.

מישמרהגבול הוא הצנא השכיח היחיד במדינה. הוא גם משתמש בשיטה הלקוחה כולה ממישטרים קולוניאליים זרים: גיוס של בני מיעוט לאומייתי אחד כדי ללכא מיעוט לאומייתי אחר. כך עשו הצרפתים בכל מושבותיהם.

השבוע מצא מנהיג העדה הדרורזית, השייח' אמין טריף, לנכון להודיע לבני עדתו במישמרהגבול את מיעויות דתם: שלא לקבל נשים, שילא לזולל בחייהארם, ועוד.

מאז לילהאימים בכפריקאסם, באוקטובר 1956, כאשר ניצעה יחידה של מישמרהגבול את הגידול בפשיעההמילחמה בתולדות ישראל, נושא מישמרהגבול על גבו הטוטרות. ימייהאינפאדה מעלים זיכרונות אלה מחדש.

לא פעם הועלה החשד כי הרוח במישמרהגבול מזכירה את תורת מאיר כהנא. לפני שבועיים נמצאה לכך הוכחה עקיפה: ראש עיריית רמתגן, שהיה בעבר מפקד מישמרהגבול, קודמו של משולם עמית בתפקיד זה, השמיע פומבית דיעות נוסח כהנא.

אך תהיה האמת או אייהאמת ב"דברי רראושה כאשר תהיה: עצם התופעה של מפקדהמישטרה, שיתפקידו הוא לאכוף את החוק, מקלל פומבית את חבר הרשות המיחוקקת, לא תתואר במדינה דמוקרטית כלשהי. גם על תופעה זו מתנופה דגל שחור.

אגאתה כריסטי באה לעפולה. שער מיפעל „חוגלה“ סגור. בפנים הכל רוחש – פועלים, מנהלים, שוטרים, חוקרים. אין פיתרון

דעל בה"תוליים

רות הן עגלות!"
כ"ז בכוסר, ביום הראשון, הגיעו אנשי מישמרת הבוקר לעבודתם.
גלית בר
(המשך בעמוד 46)

ולאיים שישברו את המצלמה. כש"הוסבר להם שמותר לצלם בתחום הצלם עמר מחוץ למיפעל ורצה לצלם את השערים הסגורים. הגבר"רות אני בכלל לא מדבריו כל הבחור

לאפשר כניסה לשטח המיפעל בטי"ענה שזה יגביר את הפאניקה. הצלם עמר מחוץ למיפעל ורצה לצלם את השערים הסגורים. הגבר"תנים הופיעו מייד והתחילו לצעוק

מנהלי חברת חוונה ניסו לשמור על אפוק, אך ללא הצלחה. עצבנותם ניכרה בהתנהגותם.

במיפעל הטיסונים, השייך לחוונה, ליד עפולה, היתה הרעלה מיסתורית. העובדת סיגל דויד מתה. העובר אלי כרדיד מאושפז במצב חמור ביחידה לטיפול נשייתי בבית החולים העמק. בשערי המיפעל, שהמשיך לפועל כרגיל, עמדו שלושה צעירים גברתנים, שהראו בחיוך את הדרך אל מישרדיהנהלה.

עמוס ענתות, המנכ"ל, ענה כי נימוס על השאלות. הוא לא היה מוכן לומר מה, לדעתו, הסיבה להרעלה. הוא אי לא היה מוכן לומר כפה מלא שזו הרעלה. "ודון? זה לא עיסקנו! תפקידי הוא לעזור לבודקים, ולא לפרש בעצמי!"

ענתות לא הסכים שהעובדים ירואיינו. לבסוף הסכים להזמין עובדת אחת. כל ניסיון לצאת מתחומי מישרדו נבלם על ידי שלושת הגברתנים.

איזה רעל?

לצלם אושר לצלם את המיפעל על מנקודה מרוחקת, בטענה של חשש מסודות מיקצועיים מקרי הייצור יצולמו. ענתות גם תירץ את סירובו

פועלת שוקרון חוששת להיידו

מנכ"ל ענתות לא להנביר פאניקה